

INGEZONDEN.

PANITRINE-INSPUITING.

Het blijkt mij, dat ik in mijn verhandeling over panitrine verzuimde te vermelden, dat de in den handel gebrachte ampullen 50 mgr. van het werkzame bestanddeel bevatten, opgelost in één cM³ vloeistof. Deze hoeveelheid wordt in eens ingespoten. Bij jonge personen en zwakken begint men met $\frac{1}{2}$ — $\frac{3}{4}$ cM³.

Ik leg nogmaals den nadruk erop, dat men de reputatie van het middel niet in de waagschaal mag stellen, door het bij jan en alleman in te spuiten. Alle „hoorn-dragende” lieden worden door mij onverbiddelijk weggezonden, en van de tien desbetreffende lijders, die zich aanmelden, neem ik er hoogstens vier in behandeling. Voor poliklinische toepassing is het daarom minder geschikt, omdat de lijders zich zelden de volstrekt noodige rust kunnen veroorlooven.

Amsterdam, 7 November 1923.

W. POSTHUMUS MEIJES.

SAMENWERKING BIJ CONTRÔLE VAN ZIEKE GEMEENTE- WERKLIEDEN EN AMBTENAREN BUITEN DE GEMEENTE.

Meer dan eens blijkt het, dat zieke werknemers eener gemeente, buiten die gemeente vertoeven; òf zij wonen buiten de gemeente, òf zij blijven ziek achter van elders doorgebracht verlof, òf zij zijn met ziekteverlof uit hun gemeente vertrokken en zenden een nieuwe verlof-aanvraag in. De contrôle van dergelijke patiënten, als zij zelf niet reizen kunnen, brengt uit den aard der zaak voor gemeenten en haar controleerende artsen bezwaren mede. Zij is zeer tijdroovend, werkt langzaam, omdat de controleur maar niet aanstonds klaar kan staan op reis te gaan, is kostbaar voor de gemeenten en een geregelde, herhaalde contrôle is bijna uitgesloten.

Naar mijn meening zou door samenwerking der contrôlediensten der verschillende gemeenten hierbij belangrijke vergemakkelijking en bezuiniging kunnen worden bereikt. Indien een regeling zou kunnen worden getroffen, waarbij de gemeenten wederzijds haar controleerende ambtenaren, binnen het gebied der gemeente, beschikbaar zouden stellen voor contrôle van werknemers uit andere gemeenten, zou een vrij groote vereenvoudiging kunnen worden verkregen. Dat hierbij het beginsel van scheiding van contrôle en behandeling behouden kan blijven, spreekt van zelf, ook al zal dit misschien kleinere gemeenten van de samenwerking uitschakelen.

Eenheid van formulieren is hierbij een voordeel, hoewel verschil er van geen beletsel behoeft te zijn. De controleerende arts zendt eenvoudig een eigen formulier aan den controleerenden arts der gemeente, waar de patiënt verblijft.

Leiders van geneeskundige diensten of controleerende artsen, die iets gevoelen voor het in practijk brengen van deze methode, verzoek ik mij dit te melden. Wij kunnen dan ieder bij onze gemeentebesturen aandringen op een dergelijke regeling tot vorming van een kern van aangesloten gemeenten en verder maatregelen bespreken om ook de overige gemeenten (en misschien andere overheidslichamen) tot aansluiting te bewegen.

Amersfoort, 7 November 1923.

M. VAN DER HOEVE.

BESTRIJDING DER TUBERCULOSE DOOR DEN HUISARTS.

In antwoord aan DE CASPARIS en HEYNSIUS VAN DEN BERG mag ik het volgende opmerken. Dat het consultatiebureau de patiënten niet behandelt, is reeds door diens leider uitvoerig uiteengezet. Dat de patiënt dit ook voelt, kan ik met verschillende mijner polikliniek-patiënten bewijzen, waarbij dikwijls een zekere onlust bestaat, die ik steeds onderdruk, om naar de „Bestrijding” te gaan. Zou het consultatiebureau deze patiënten, onder omstandigheden, niet op geldelijk gebied steunen, dan zouden zij zeker niet gaan.